

Vinteren, havde de ikke indrettet sig med nogen Hus-holdning.

De havde begge to været lige utaalmodige efter at faa alting ordnet til Bryllup. For Jyttes Vedkommende skyldtes det især Forholdet til Moderen, der gjorde hende hver Dag i Hjemmet til en Pine. Men ogsaa den mere og mindre nærgaaende Forargelse eller Medynk, der vi-stes hende af de fleste af hendes Bekendte, havde gjort hende Tilværelsen i Byen uudholdelig. Og saa var der desuden det hele politiske Røre, som baade hun og Karsten var ganske udenfor, denne ufattelige Ophidselse, der havde forfulgt hende Livet igennem og allerede i Barne-aarene faaet hende til at føle sig forladt.

Endnu en anden Grund havde hun til at længes bort, en Grund, hun ikke havde betroet nogen, heller ikke Karsten. Skønt hun med Bestemthed vidste, at Torben Dihmer var rejst, saa hun ham allevegne; og blev hun ogsaa hurtigt overbevist om sin Fejltagelse, sattes hun dog i daarligt Humør.

I Forholdet til Moderen var der forresten netop i den sidste Tid sket en Forandring. Juleaften havde Karsten været hos dem, og Moderen havde ved den Lejlighed for første Gang rigtig talt med ham. Da han var gaaet, gik hun en lille Tid op og ned ad Gulvet i Tavshed, havde derpaa lagt sine Hænder om Jyttes Hoved og kysset hende. Nu havde hun og Karsten til Gengæld føjet Moderen i hendes Ønske om at samle Husets nærmeste Venner til en Middag i Hjemmet. Det havde ellers været deres Mening at holde Bryllup uden alle Festligheder og